

«ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ»

ΟΜΑΔΑ Α΄

1^α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

Ξεκινώντας να διαβάζω αυτό το βιβλίο, το πρώτο που ένιωσα ήταν έκπληξη για τον τρόπο που διάλεξε ο συγγραφέας να γράψει το μυθιστόρημά του. Μια ιστορία που εκτυλίσσεται μέσα από μία επιστολή, γραμμένη από έναν ετοιμοθάνατο πατέρα που έρχεται ξαφνικά στη ζωή του γιου του, μέσα από ένα ξεχασμένο παιδικό αυτοκινητάκι, 10 χρόνια μετά. Στη συνέχεια και μέχρι το τέλος της ιστορίας, είχα αγωνία για την εξέλιξή της. Ποια ήταν τα ερωτήματα που ήθελε να κάνει ο πατέρας στον γιο του; Ποιο ήταν το κορίτσι με τα πορτοκάλια; Μπόρεσε τελικά να το συναντήσει; Γιατί ο πατέρας ανέφερε συνέχεια το σύμπαν, τους γαλαξίες και το τηλεσκόπιο Χάμπλ; Ήταν τυχαίο ή σήμαινε κάτι; Τα πιο έντονα όμως ήταν τα συναισθήματα θλίψης και συγκίνησης για τον πατέρα. Γιατί δεν μπόρεσε να δει τον γιο του να μεγαλώνει. Γιατί εξαιτίας της ασθένειάς του έπρεπε να αποχωριστεί τη ζωή και όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα και κυρίως το παιδί του, που ενώ ήταν άρρωστος και ανήμπορος, προσπαθούσε να περάσει όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες με τον γιο του, για να τον χορτάσει. Με συγκίνησε που τις τελευταίες μέρες της ζωής του τις πέρασε με την αγωνία αν θα τον θυμάται ο γιος του όταν μεγαλώσει, και κυρίως, με συγκίνησε η αγωνία του μήπως ο γιος του στο μέλλον τον θεωρήσει υπεύθυνο, που θα αναγκαστεί να αποχωριστεί και αυτός τη ζωή, μιας και, όπως λέει, όταν αποφασίζεις να χαρίσεις τη ζωή σε ένα παιδί, σημαίνει ότι συγχρόνως αποφασίζεις και να του την αφαιρέσεις. Συγκίνηση μου προξένησε όμως και αυτό που αντιμετώπισε ο γιος, που ξαφνικά στα δεκαπέντε του προσπαθεί θυμηθεί και να γνωρίσει τον πατέρα του, να βρει ομοιότητες με αυτόν, να εξηγήσει κάποια γεγονότα της ζωής του μέσα από ένα γράμμα, γραμμένο από το παρελθόν για να διαβαστεί από το παιδί του, όταν αυτός θα έχει ήδη πεθάνει. Η ερωτική ιστορία του πατέρα με το κορίτσι με τα πορτοκάλια, ήταν τρυφερή και με πολλές εκπλήξεις. Με εντυπωσίασε η επιμονή και υπομονή του να βρει το κορίτσι, αν και με παραξένεψε λίγο ο τρόπος που προσπαθούσε ο πατέρας να το πλησιάσει. Ίσως γιατί, όπως είπε, ήταν πολύ ντροπαλός .

Παρά το ότι τα συναισθήματα που προκαλεί το βιβλίο αυτό είναι κυρίως θλίψης, τα μηνύματα που δίνει είναι κυρίως αισιόδοξα. Ένα μήνυμα που ο συγγραφέας το αναφέρει συνέχεια είναι ότι η ζωή έχει κανόνες που πρέπει να τηρούμε, ακόμα και αν δεν καταλαβαίνουμε πάντα το γιατί. «Κι αυτό το παραμύθι είχε κανόνες και νόμους που δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε, που είτε μας άρεσαν είτε όχι έπρεπε να υποκλιθούμε μπροστά τους». Ο τρόπος που διεκδικεί ο πατέρας το κορίτσι με τα πορτοκάλια και το αποτέλεσμα, μας δείχνει πως, όταν θέλεις κάτι πάρα πολύ, με

επιμονή και υπομονή μπορείς να το κερδίσεις όσο δύσκολο και αν είναι. Η συμπεριφορά του παιδιού απέναντι στη μητέρα του και κυρίως στον πατριό του, όταν τελείωσε το βιβλίο δείχνει ότι οι δυσκολίες της ζωής σε κάνουν πιο δυνατό και σε ωριμάζουν. Επίσης, η προτροπή του πατέρα προς τον γιο του «παρατήρησε τον κόσμο Γκέοργκ, πριν αποστηθίσεις υπερβολική χημεία και φυσικήμην ισχυριστείς ότι η φύση δεν είναι θαύμα.... όποιος δεν το έχει αντιληφθεί, ίσως το καταλάβει μόνον όταν το παραμύθι πλησιάζει στο τέλος του...», δίνει το μήνυμα ότι στη ζωή, πραγματική αξία έχουν αυτά που όταν έρθει η ώρα να τα αποχωριστείς για πάντα, θα σε κάνουν να πονέσεις πραγματικά και να δακρύσεις. Τα πιο σπουδαία και αισιόδοξα μηνύματα όμως κρύβονται σε δύο φράσεις...«είμαι απολύτως βέβαιος ότι θα αποφάσιζα να ζήσω, κι ας ήταν μόνο για μια στιγμή» ... «Το όνειρο του απίθανου έχει το δικό του όνομα. Το αποκαλούμε Ε Λ Π Ι Δ Α....»

16) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές , ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει την σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα ,με ποιο από τα λεγόμενά του και γιατί ;

Ο ήρωας που με συγκίνησε περισσότερο, ήταν ο πατέρας. Γιατί πιστεύω ότι το χειρότερο που μπορεί να συμβεί σε έναν άνθρωπο, είναι να αναμένει τον θάνατο του. Να ξέρει ότι πολύ σύντομα θα είναι αναγκασμένος να εγκαταλείψει τη ζωή και όλα τα πρόσωπα που αγαπάει ...να μην μπορεί πια να μιλάει για το μέλλον και να κάνει όνειρα. Η φράση « Αν εσύ απαντήσεις τώρα ότι παρ'όλα αυτά θα αποφάσιζες να ζήσεις, έστω και για μια σύντομη στιγμή, τότε εγώ δε θα μπορούσα να εύχομαι να μην είχα γεννηθεί ποτέ», είναι από τις φράσεις που με συγκίνησαν. Δείχνει την μεγάλη αγάπη του πατέρα προς τον γιο. Γιατί το μόνο που θα μπορούσε να του απαλύνει τον πόνο, να τον παρηγορήσει και να τον κάνει να αντέξει, ήταν να ξέρει, ότι ο γιος του ήθελε αυτή τη ζωή που του χάρισε και, επομένως, όλα αυτά που περνούσε, είχαν ένα νόημα. Τίποτε από όλα τα άλλα που είχε ζήσει, δεν είχαν τη δύναμη να τον κάνουν να νιώσει ότι άξιζαν όλον αυτόν τον πόνο και τη θλίψη και θα προτιμούσε να μην τα είχε ζήσει ποτέ. Η μόνη του παρηγοριά ήταν η θετική απάντηση του γιου του σε αυτή την ερώτηση.

«Φαντάσου ότι βρίσκεσαι πριν από δισεκατομμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων, στο κατώφλι αυτού του παραμυθιού. Και ότι πρέπει να επιλέξεις αν θα γεννηθείς για να ζήσεις σ' αυτόν τον πλανήτη... Θα ήξερες ότι αν αποφάσιζες να έρθεις κάποτε σ' αυτό τον κόσμο, θα ήσουν αναγκασμένος να τον εγκαταλείψεις πάλι κάποτε, αυτόν κι όλα όσα ήταν σ' αυτόν... Ίσως να στενοχωριόσουν... Πολλοί δακρύζουν όταν σκέφτονται ότι όλα τελειώνουν... Θα αποφάσιζες να ζήσεις στη γη, για λίγο ή για πολύ... ή θα αρνιόσουν να πάρεις μέρος στο παιχνίδι επειδή δε θα δεχόσουν τους κανόνες του; »

(απόσπασμα από το βιβλίο)

Στο ερώτημα αυτό, οι ήρωες του βιβλίου δίνουν αργότερα τη δική τους απάντηση. Πώς και εσύ με τη σειρά σου θα απαντούσες στο φιλοσοφικό αυτό ερώτημα και με ποιον τρόπο θα δικαιολογούσες την επιλογή σου;

Είναι δύσκολο να απαντήσει κάποιος σε αυτό το ερώτημα. Τώρα που είμαι νέος, το μέλλον είναι μπροστά μου και η ιδέα του θανάτου είναι πολύ μακρινή, παρόλο που ξέρω ότι υπάρχει, θα απαντούσα ναι. Θα ήθελα να πάρω μέρος σε αυτό το «παραμύθι», αν και ξέρω πως κάποια στιγμή θα τελειώσει. Γιατί αυτό είναι ζωή. Να μεγαλώνεις, να δημιουργείς, να ερωτεύεσαι, να κάνεις οικογένεια, να ταξιδεύεις, να γνωρίζεις ανθρώπους... Και όλα αυτά που θα με κάνουν να λυπηθώ και να δακρύσω όταν θα πρέπει να τα αποχωριστώ, είναι αυτά που θα με είχαν κάνει να χαρώ στη ζωή μου. Και η ζωή, άρα και η χαρά, διαρκεί πολύ περισσότερο από τον θάνατο που διαρκεί μια στιγμή μόνο. Βέβαια, είναι σκληρό να ξέρεις πότε ακριβώς θα έρθει αυτή η στιγμή και αν μπορούσα να βάλω έναν κανόνα σε αυτό το «παραμύθι», θα ήταν να μην ξέρω πότε θα ερχόταν. Γιατί δεν είμαι σίγουρος αν έδινα την ίδια απάντηση στην περίπτωση που βρισκόμουν στη θέση του πατέρα και ζούσα για μεγάλο διάστημα την αγωνία του θανάτου, που θα ήξερα ότι θα αποχωριζόμουν αγαπημένα πρόσωπα, που δεν είχα προλάβει να ζήσω αρκετές στιγμές μαζί τους, που δεν θα είχα ολοκληρώσει τον κύκλο της ζωής μου. Ίσως τότε να ευχόμουν και εγώ να μην είχα γεννηθεί. Ευτυχώς, όμως, που είναι μια θεωρητική φιλοσοφική ερώτηση και ποτέ δε θα χρειαστεί να την απαντήσω ...

Πέτρος Ντουράκης, Γ1 Γυμνασίου